ent millest ühtgi noorelemehele meeld pite ei ole. Sa kaebli
õige kaevetabe ühe hoberte kaeja, — jääl nägi tema kaeja raeeen
ütte venna valget hobese tanehest kolkuvad (föövad, näriwad),
kelle poole noormees minna wäit, ninda ka ranamees, wasta
mield tahen aste. Selle tegi faiva ütel kilalinne: „Ma kellesi
feda kaudsest hinele, fea om mulle meelelähe; fändsist
mie peal kõda faliwa!“ Vanamies kõhutis kõrwa juurs ja
ütel läbi hammaste nõristen: „Olgu pääle, ma wai annan ka
fulle tiinä õrre. Ütte asja piab sa mulle ennegi tubanna ja
wangess dännitama, et sa täll nüid päitsit iialgi pääst oma e
võta. Kas lupad ja dännitad?“ Noormees, wei jest kuustist mi
dagi ei tija, lubas ja kännist kah. Nüid kõtt ranamies kuoref
rammitsest rellele, and ohukõiga pite nooremehe kõtte, ninda
pääst täll fälga ütta, mida noormees ka hää meelega tegi ja
oma kulla kõigi walge kuohese kõhri pääle pand, ranamehe
jamalaga jätt, ninda tesest tiirda (pöörata) talema naat, oma
kodo poole, nagu selle randwõrehtinä, mis tema esst eli kee
rallele tegi. Nüid tulli meer fuure röömuga kodo, nen fuurem
röömteda wet wasta wõtt, jest uston arufina neine, latse, ja oma
et ta kõhegi kadonna, ker uppunu, wai muido oma olli koolnu, jes
et kolm aastat aiga, kuna ta setpeale läks, eut päält, ei tija kohet
oma kotte. Ent nüid kõõrapa fuur röömu näitsi ja latsit, mees
ja ema uston, päälegi rõõs, ilma rõõs, kellel fuur koti täis
pulk rahu kuohese kõhri pääl. Ker olliwa nüid õnnelikumba
kui nemä! Selle fuure röömu ja õnne arolusest peeti
fuur „praasnik“, nen palge põdi ja joodi, ninda kõigi pidi
röömsa olli, et kadonu omene olli löütu. —
Kaene mees naat nüid, kui kunagi rõõs meel, ka fuures
elawa, ehit rattse ellitere, nüüd fadsa härbänni, kosenagi
kätupsst wälla, lapsi ilma, kiriwa jaani teta, wahtse rawwatse wa
rawwata, ja nii pöit ta nüga mõni fuur kere, pülapt kingit rau
palge een, ker ka hüa tõdu man õige rammuh weel olli,
ent pellet kõige oma hüahäsit man fee fuur wiga olli, et t
kõigi pidi pöitsit pääst tükke kipkma, mille esst tema pere
meer, hobese kinnjale kange ja kindma fõna olli andnu, et t
iialgi pöitsit pääst ei wõta. Temal, kui rõõdat mehel kunag
olli naps (wiin) egawõrd kõtsh kää peraft, — ja nii harilt mah
pene rangeste — jooma. Sellest fis tulli tälle tuo hulu harjo
et ta naape ja laste murest, olsti tuur joodik kodo tulli, kon ta eäle

kõwe, ehk olli. Ehk neone teda nüüd filma wiega manitsi ja
keelb — fei ta ület egadaigi pääst enämat ja enämat joodiku
ker mõni kõrd nii tõsi ja rasweh olli, ker esi ei tiji õigst ei ka
pealwäest, kedas wana selge ennen, oma mõistusst perra ennegi
koda tõi, kuna ta kaffi sellele pääst ehk lasti.
Üks kõrd, kui ta jällegi kahgi-joobun olli, ninda wanawelge teda oma
tiedmisst perra kõsi tõi, ja jääl talli leäe een ost, kaani perremees
üles kräuer, — kui perremees süna joowastusst toibu, talli ta fa-
mista sälli, wõtame (öösa) kobese sebmede räikelt sellele, tõmmas
pöelsppi pöest ja lei neidega weel selgele perst pitt, ninda jaat talli,
non ta teda üte kebla tüdnga kaela pite redel. Kõige kõnni
kõüst, ninda esi rüümäte, tuvila pääga taeva tuigerdas. Kui ta kum-
mongult üles talli, lats ta kõige edimelt talli mann, kolisst kaema.
Ent kogoni ime! Kobest es ole tallen nätagi, edimelt üti puru
rawa hall mehekene fair redeli man, kellaga kaela pite kõnni
kõüdes, — ja ülal. Suure imetlemisega päie meer üttes
ja türte nulda omma kobest, ninda nüse ütjelt ranakesest:
„Hõi, ker sa oled, kost sa sija sai?!“ Selle peale pangakti rawa-
mäer fuure kellaga ülema ja ütel nuuksuma ilnga: „O rõõti-
poig, o rõõtipoig! Ker sa sii minno enamb ei tunne?!
Kui pinsist löödu, sai meer selle peale saisma, ja mõne kõrra
aja praft teita ta omest heitümisst, ninda naer rümate oma
oka tuntust kadonu rõõsast ümber kaela kõnni ja ütel ilnga:
„O mu rõõtsakene, o rõõtsakene, kost sa sija sai!“ „Laõma tawe
rõõtipoig,“ ütes ranamees, „sõaal ma fulle kõnele, kuis ma sija sai.“
Koren jutust ranadene fuure kaledusega, kuis ta kolm aastat põr-
gun olnu, ninda kuus täist aastat omma rõõtipoiga selge ruume
näol otsim. Suure ilnga suulina kõõ pääle, kuis ilmelik rana-
mehe ehe, peran furma peeni maani olnu. —
Wana rõõtsa elli weel oma rõõtipoja kollast kolm aastat, ninda
es ramahta süna tsilda oma filma otkarpi. Ka rõõtipoig sai
selle ilmelisen johtumisse läbi süna-kuradi kündsist pärtetus,
ninda es wõta enamb peraft ei üttegi süna tsilda omma suuhe.
Rõõtsa ja rõõtipoig es marlina ütteäsit nüga omma hinge, kooni kolme
aasta praft ranarõõtsa süniast kõrda saeli, ja peapt teda ennsahe
peris matsuhe maha matt. —

Sakkeimaja. Mihkel Andrusoon,
63 aastat rana.